

Een preek van Christmas Evans: De hemelvaart (Preek 14)

overgenomen van www.tabernakel.nl

“Welken de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen” Handelingen 3:21a

Deze woorden zijn een gedeelte van de preek van Petrus tot de mensen in Jeruzalem toen de lamme man genezen werd bij de “Schone Poort” van de tempel, kort na de dag van het Pinksterfeest.

Deze en de opgeschreven preek van het voorgaande bijbelhoofdstuk, waren misschien wel het meest doeltreffend van de preken die er ooit op aarde gehouden zijn. Als vrucht op Petrus bediening werden door deze twee preken meer dan vijfduizend zielen bekeerd tot het Christendom (zie Hand. 4:4). Er wordt melding van gemaakt, dat op de dag van het Pinksterfeest, de toehoorders ‘werden verslagen in hun hart en tot Petrus en de andere apostelen zeiden: wat zullen wij doen, mannen broeders?’ Een vraag, die een uiterste zorg en smart toont. Een gevoel van zonde overstelpte hen, in het bijzonder van hun schuld in het verwerpen van de Zoon van God; en zij drongen rondom de prediker en zijn medebroeders met deze ernstige onderzoekende vraag.

Het antwoord was gereed. Dienstknechten van Christus zijn nooit nalatig in het antwoord geven op de vragen van ontwaakte zondaren. Toen de stokbewaarder van Filippi bevende naar Paulus en Silas kwam en voor hen neerviel, uitroepend “wat moet ik doen, opdat ik zalig worde?”, was het onmiddellijke en geschikte antwoord: “Geloof in den Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden.” (Hand. 16:30-31).

Zo ook Petrus op de dag van het Pinksterfeest, toen drieduizend in het geweten getroffen en hartverbroken luisteraars onder zijn predikatie uitriepen: “Wat zullen wij doen?”, antwoordde Petrus onmiddellijk: “Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn, zo velen als er de Heere, onze God, toe roepen zal.” (Hand. 2:37-39). En zo ook in de preek, waar wij onze tekst uit hebben genomen. Toen hij zag dat de waarheid begrepen werd en dat het haar weg had gevonden in het geweten en in het hart en dat velen waren opgewekt en overtuigd van zonde, toen spoorde hij hen aan tot bekering en geloof in Christus als de voorwaarde van zaligheid: “Betert u dan, en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden; wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren, En Hij gezonden zal hebben Jezus Christus, Die u tevoren gepredikt is; Welken de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen.” (Hand. 3:19-21).

De lering van deze tekst is: de noodzaak van Christus' terugkeer naar de hemel tot de voltooiing van Zijn Middelaarswerk.

1. Christus' vernedering voorafgaand aan Zijn hemelvaart

Het wordt algemeen erkend, dat de tweeëntwintigste Psalm in het bijzonder naar Christus verwijst. Dit is duidelijk vanwege Zijn eigen toeëigening van het tweede vers aan het kruis: “Mijn God! Mijn God!, waarom hebt Gij Mij verlaten?” De titel van deze psalm is ‘Aijeleth hassachar’, hetgeen betekent ‘een hert, of hinde van de dageraad.’ De treffende beeldspraken die deze Psalm bevat, zijn kenmerkend voor de bijzondere beproevingen van de Messias. Hij is het Hert, of de Hinde van de dageraad, opgejaagd door de zwarte prins, met zijn hellehonden, door satan en al zijn trawanten. De ‘honden’, de ‘leeuwen’, de ‘eenhoorns’ en de ‘sterke stieren van Basan’ (Ps. 22:13, 17 en 22), met hun verslindende tanden en hun verschrikkelijke hoorns, die Hem achtervolgden van Bethlehem tot Golgotha. Zij omringen Hem in de kribbe, knarsetanden over Hem in de Hof en scheurden Hem welhaast aan stukken op het kruis. En nog steeds vervolgen zij Hem in Zijn zaak en in de personen en rechten van Zijn volk.

Het geloof van de kerk verwachtte de komst van Christus, ‘gelijk een ree of een jong hert’, bij het aanbreken van de dag die beloofd werd in Eden. En wij horen haar uitroepen in het Hooglied: “De stem mijns Liefsten, ziet Hem, Hij komt, springende op de bergen, huppelende op de heuvelen!” (Hooglied 2:8). Zij hoorde Hem Zijn komst aankondigen in de belofte: “Zie, Ik kom, om Uw wil te doen, o God! (Hebr.10:9). En met een profetisch oog zag ze Hem springende van de bergen van eeuwigheid naar de bergen van de tijd en huppelend van heuvel naar heuvel door het land van Palestina, rondgaande en weldoen. Zij (de kerk) zag Hem in de verschillende types en afschaduwingen van de wet, daar “Hij staat achter onzen muur, kijkende uit de vensteren, blinkende uit de traliën.” (Hooglied 2:9). En dan zongen zij: “Totdat de dag aankomt, en de schaduwen vlieden; keer om, mijn Liefste! wordt Gij gelijk een ree, of een welp der herten, op de bergen

van Bether.” (Hooglied 2:17). Bloedige offeranden openbaarde Hem voor haar aangezicht, *waar zij* afdaalde naar de ‘wijngaarden van rode wijn.’. Vanwaar zij Hem volgde door ‘de komkommerhof’ en ‘de specerijbedden.’ (Hooglied 6:2-3) naar de weiden van Evangelie-inzettingen, alwaar ‘Hij onder de leliën weidt’. En toen zong zij tot Hem opnieuw: “Kom haastelijk, mijn Liefste! en wees Gij gelijk een ree, of gelijk een welp der herten op de bergen der specerijen.” (Hooglied 8:14).

Zij verlangde dus om Hem te zien, eerst ‘op de bergen van Bether’, en dan ‘op de bergen der specerijen.’ Op beide bergen zag zij Hem 1800 jaar geleden, en op beiden mag zij nog steeds de voetstappen van Zijn majesteit en Zijn barmhartigheid navolgen. De bergen van Bether *markeerde* Hij met Zijn eigen bloed en Zijn pad over de bergen der specerijen is welriekend van wierook en mirre.

Bether betekent *verdeling* en ziet op de steile berg van Golgotha, waarheen de ‘Hinde van de dageraad’ vluchtte, gevolgd door al de wilde beesten van het woud en de jachthonden van de hel. Verzameld voor de achtervolging en aangespoord door de prins van het verderf, totdat het Slachtoffer, in Zijn foltering, grote druppels bloed zweette. Waar Hij verschrikkelijk werd geperst tussen de klippen en vreselijk gescheurd door scherpe en ruwe rotsen. Waar hij werd gegrepen door de Dood, de grote grijze jachthond van de hel. Waar hij de afgrond oversprong, zonder één been te breken, en afdaalde in de dode zee, afdaalde tot haar uiterste diepte en geen verderving zag.

Zie, de ‘Hinde van de dageraad’ op die vreselijke berg! Het is de plaats van doodsbeenderen, waar de dood zijn feest houdt in gezelschap van wormen en de hel de hemel uitlacht. Donkere stormen verzamelen zich daar, samentrekkende wolken, beladen met zware toorn. Verschrikkingen stellen zich in oorlogsrijen op voor de Zoon van God; stormen barsten over Hem los, die al het mensdom in één ogenblik in de eeuwige ondergang zouden veggen.

Luister! Hoort u niet de ondergrondse donder? Voelt u niet de beving van de berg? Het is de schok van Satan’s artillerie, vurend op de Kapitein van onze zaligheid. Het is de explosie van het kruitmagazijn van wraak. Ziet, de aarde beeft, de rotsen worden verscheurd, de graven worden geopend, de doden worden opgewekt en de gehele natuur staat onthutst bij de strijd van de Goddelijke genade met de machten van de duisternis. Nog een vreselijke samentrekking, een schreeuw van uiterste verschrikking, en Jezus sterft. Een pijl is in Zijn hart binnengedrongen. Nu springen de leeuwen brullend op hun prooi, de stieren van Basan loeien, de honden van verderf blaffen, de eenhoorns gooien hun hoornen in de hoogte, en de duivel danst met juichende blijdschap, rammelend met zijn ijzeren ketenen en steekt zijn geboeide handen uitdagend in de richting van het aangezicht van Jehovah!

Ga een beetje verder op de berg en u komt bij een nieuw graf, uitgehouwen in de steenrots. Daar ligt een dood lichaam. Het is het lichaam van Jezus. Zijn discipelen hebben het daar neergelegd in droefheid en keerden wenend terug naar de stad. Maria’s hart is gebroken. Petrus’ ijver is gesmoord in tranen en Johannes zou graag neder liggen en sterven in het graf van zijn Meester. De graftombe is gesloten en verzegeld en een Romeinse schildwacht is bij haar ingang geplaatst.

Maar op de morgen van de derde dag, terwijl het nog donker is, komen twee of drie vrouwen om het lichaam te zalven. Zij spreken over de grote steen voor de opening van het graf. ‘Wie zal het wegwentelen?’, zegt één van hen. ‘Jammer, dat we niet Petrus of Johannes met ons meebrachten.’ Maar aangekomen, vinden zij de steen reeds weggerold en iemand zit erop, wiens gedaante was gelijk een bliksem en wiens klederen wit waren als sneeuw. De geharnaste, hardvochtige soldaten liggen rondom hem, flauwgevallen van angst, gelijk mannen, die in de oorlog zijn gedood. Hij spreekt: “Wat zoekt gij de Levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgestaan.” (Luk. 24:5-6). Hij is dit graf zegevierend uitgegaan. En zo is het ook, want daar zijn het doodskleed en de doeken en de hemelse wachters; en toen Hij opstond en Zijn grafklederen afwierp, werd de aardbeving in de stad gevoeld en schokten de poorten van de hel. ‘De Hinde van de dageraad’ is vroeger opgestaan dan iemand van Zijn vervolgers, ‘springende op de bergen en huppelende op de heuvelen!’ Hij is het eerst gezien met Maria bij het graf, daarna met de discipelen in Jeruzalem, toen met twee van hun op de weg naar Emmaüs, vervolgens gaande voor Zijn broeders in Galiléa, en uiteindelijk, springende van de top van de Olijfberg naar de heuvels van het Paradijs: terugvluchtend naar ‘de bergen der specerijen’, waar Hij nooit meer zal worden opgejaagd door de zwarte prins en zijn honden.

Christus is volledig baas over de zwaartekracht en al de wetten van de natuur gehoorzamen aan Zijn wil. Eens toen hij wandelde op het water, was het alsof het van marmer was onder Zijn voeten; en nu, als Hij opvaart, zegt Hij Zijn volk. De heerlijke Gedaante, nog zo kort geleden genageld aan het kruis, ja zelfs onlangs koud in het graf, begint te stijgen, zoals de dieren in het visioen van Ezechiël ‘werden opgeheven van de aarde’ (Ezech.1:21). Het moment waarop ‘de zegewagens van God, en duizenden engelen’ Hem ontvangen en zich haasten tot de hemelse stad, waarbij ze de tronen van eeuwigheid met hun jubelend koor wakker schudden: “Heft uw hoofden op, gij poorten, en verheft u, gij eeuwige deuren, opdat de Koning der ere inga!” (Ps. 24:7)

Christus zou met een zegewagen van vuur de gehele weg van Bethlehem naar Golgotha hebben kunnen rijden. Maar Hij wilde liever rijden in een zegewagen van barmhartigheid, waarvan de buitenzijde van karmozijn was en welks sieraad het kruis van de misdadiger was. Hoe spoedig reden Zijn wielen over de heuvels en de vlakten van Palestina, overal Zijn verdrukte kinderen verzamelend en zegeningen verspreidend zoals de zonnestrallen van de dageraad! Zo vinden we Hem in het Kana van Galiléa, waar Hij water in wijn veranderde, dan weer betreedt Hij de golven van de zee en brengt het woeden van de storm tot zwijgen. Daarna verlost Hij de bezetene van het land van de Gadarenen van een legioen duivelen. Vervolgens geneest Hij de zoon van de koninklijke hoveling in Kapernaüm en doet het dochtertje van Jaïrus en de jongeling te Naïn weer opstaan. Op het graf in Bethanië schrijft Hij: “Ik ben de Opstanding en het Leven”. Hij geneest de kranke bij het badwater van Bethesda en geeft brood aan vijfduizend mensen in de wildernis. Hij preekt tot de vrouw bij de put van Jacob en spreekt haar vrij van haar overspel en beschaamt haar beschuldigers. Overal, in al Zijn reizen op weg naar de Hoofdschedelplaats, oefent Hij de drie ambten uit van Geneesheer, Profeet en Verlosser.

Nu zien we de zegewagen omgeven met vijanden: Herodes en Pilatus en Kájafas en de Romeinse soldaten en het gewone volk van Jeruzalem en duizenden Joden, die opkwamen om het Paasfeest te houden, geleid door Judas en de duivel. Zie, hoe zij woeden en vloeken, alsof zij Hem van Zijn zegewagen van barmhartigheid wilden trekken. Maar Jezus blijft op Zijn zitplaats en houdt de teugels vast en rijdt recht door de boze menigte, zonder een pijl te schieten, of een speer op te heffen naar zijn vijanden. Want in die zegewagen moet de Koning rijden naar Golgotha. Golgotha moet voor altijd aan barmhartigheid worden geheiligd. Hij ziet het kruis geplant op de top van de heuvel en haast Zich voorwaarts om het te omarmen. Op deze dag zal geen offer tot gerechtigheid worden geofferd, maar het enige Offer, dat hemel en aarde verzoent. Geen van de Belials-kinderen zal op deze dag lijden: de omgekochte getuigen en de schreeuwende moordenaars zullen worden gespaard, de kwellers, de geselaars, de spugers, de doornenkroon-makers, de spijkeraars, de weigeraars. Jezus pleit voor hen: “Vader, vergeef het hun; want zij weten niet, wat ze doen.” ‘Zij zijn onbekend met Uw waarheid en genade. Zij weten niet Wie ze kruisigen. O, spaar hun. Laat de dood weten dat hij aan Mij vandaag genoeg heeft! Laat hem al zijn geschut op mij openen! Mijn boezem is ontbloot voor de slag! Ik wil al de lansen van de hel in Mijn hart verzamelen!’

Nog steeds haast de zegewagen zich verder en ‘vurige pijlen’ vallen massaal en snel, als een sterrenregen op het hoofd van de Messias. Totdat Hij bedekt is met wonden, en het bloed langs Zijn klederen neerstroomt en een karmozijnrood spoor achter Hem laat. Als hij voorbijkomt, werpt Hij een blik van vriendelijkheid op de stervende misdadiger. Hij geeft hem een toegangsbewijs voor het Paradijs, geschreven met Zijn eigen bloed. Hij strekt Zijn scepter uit en raakt de gevangenisdeur van de dood aan en velen van de gevangenen komen te voorschijn en de tiran zal nooit meer zijn heerschappij over hen terugkrijgen. Hij rijdt triomfantelijk over tronen en vorstendommen en verplettert onder Zijn wielen Zijn laatste vijand. Uiteindelijk verlaat Hij het gedenkteken van Zijn tocht, gegraveerd op de rotstenen van Golgotha.

2. Christus' verhoging door Zijn hemelvaart

Over Christus wordt in de Schriften overal gesproken als van *een Zegen*; of wij Zijn komst overdenken, Zijn bediening, Zijn wonderen, Zijn doodsangst, Zijn kruisiging, Zijn begrafenis, Zijn opstanding, of Zijn Hemelvaart. Wij mochten terecht zeggen, ‘Al Zijn voetstappen druipen van vettigheid’ (Ps.65:12). In al Zijn reizen was Hij op de weg van barmhartigheid; bomen groeien op in Zijn voetstappen, waarvan het fruit heerlijk voedsel is en waarvan ‘de bladeren zijn voor de genezing der heidenen’ (Openb. 22:2). Ook gaat Hij

over de zuidenwinden, genadige briesen veroorzakend om te blazen op de woestijn, totdat het vreugdegezang zal ontwaken in de eenzame plaats en de woestijn zal bloeien als een roos.

Wanneer we in ogenschouw nemen wat de profeten schreven over de Messias, in verbondenheid met de gewijde geschiedenis, moeten we vergenoegd zijn dat niemand gelijk Hem – nog ervoor, nog erna – ooit onze wereld is binnentreden alsook uit onze wereld is uitgegaan. Zowel voor God als voor de mens – tegelijkertijd Vader der eeuwigheid en Zoon van de tijd – vervulde Hij het heelal, terwijl Hij tevens in het vlees was op de aarde. Hij heerste met hemelse koninklijkheid en macht, terwijl Hij rondzwierf in Judea als een vervolgde vreemdeling. “Niemand”, zei Hij, “is opgevaren in de hemel, dan Die uit de hemel nedergekomen is, *namelijk* de Zoon des mensen, Die in den hemel is.” (Joh. 3:13)

De hemel was geen vreemde plaats voor Jezus. Hij sprak van de vele woningen in het huis van Zijn Vader. Over die plaats sprak Hij zó vertrouwd als één van de koninklijke familieleden zou spreken van Windsor Castle, waar hij werd geboren. Tot Zijn discipelen zei Hij: ‘Ik ga heen om u plaats te bereiden, opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben.’ (Joh. 14:2-3). De heerlijkheid *van de hemel*, waarin Hij binnentrad, was Zijn eigen heerlijkheid. De heerlijkheid welke Hij had met de Vader, vóórdát de wereld was. Van Zichzelf had Hij niet alleen een oorspronkelijk, maar ook een hoogste recht van toegang tot de hemelse woningen. En hij verwierf een nieuwe, aanvullende aanspraak daarop door Zijn taak als Middelaar. Hij ‘móest in Zijn heerlijkheid ingaan’ (Luk.24:26), geleden hebbend voor onze zonden. Hij móest, omdat Hij is ‘God, gezegend in der eeuwigheid’. Hij moest, omdat Hij de Vertegenwoordiger is van Zijn vrijgekocht volk. Hij heeft tot nut van ons bezit genomen van het Koninkrijk en liet voor onze bemoediging deze aanmoedigende belofte opschrijven: “Die overwint, Ik zal hem geven met Mij te zitten in Mijn troon, gelijk als Ik overwonnen heb, en ben gezeten met Mijn Vader in Zijn troon.” (Openb. 3:21).

Het vertrek van God uit Eden en het vertrek van Christus van de aarde waren twee van de meest verheven gebeurtenissen die ooit zijn geschied en beladen met immense gevolgen voor onze levensloop. Toen Jehova uitging van Eden, liet Hij een vloek achter die rustte op de mens en dreef de mens voor Hem uit over een vervloekte aarde. Maar toen Jezus van de Olijfberg opsteeg, hief Hij de vloek met Zich op en liet een zegen achter. De wereld bezaaiend met het zaad van eeuwige zegeningen. “Voor een doorn zal een denneboom opgaan, voor een distel zal een mirteboom opgaan; en het zal den HEERE wezen tot een naam, tot een eeuwig teken, dat niet uitgeroeid zal worden.” (Jes. 55:13). Hij voer op om tussen beide te komen voor zondaren en het paradijs te heropenen voor Zijn volk. En wanneer Hij de tweede keer zal komen, volgens de belofte met al Zijn heilige engelen, dan zullen we worden “opgenomen in de wolken, den Heere tegemoet, in de lucht; en alzo zullen wij altijd met den Heere wezen.” (1. Thess. 4:17)

“God vaart op met gejuich” (Ps. 47:6), en heeft onze vrijgekochte natuur met Hem meegenomen. Hij is het Hoofd van de kerk en haar Vertegenwoordiger aan de rechterhand van de Vader. ‘Hij is opgevaren in de hoogte, Gij hebt de gevangenis gevankelijk gevoerd; Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen; ja, ook de wederhorigen om bij *U* te wonen, o HEERE God!’ (Ps. 68:19). “Deze heeft God door Zijn rechterhand verhoogd tot een Vorst en Zaligmaker, om Israël te geven bekering en vergeving der zonden.” (Hand. 5:31). Dit is de erkenning van de Vader van Zijn Geliefde Zoon en een veelbetekende aanvaarding van Zijn offerande. “Daarom heeft Hem ook God uitermate verhoogd, en heeft Hem een Naam gegeven, welke boven allen naam is; Opdat in den Naam van Jezus zich zou buigen alle knie dergenen, die in den hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn. En alle tong zou belijden, dat Jezus Christus de Heere zij, tot heerlijkheid Gods des Vaders.” (Filip. 2:9-11).

Het bewijs van de Hemelvaart van onze Heere is overvloedig. Hij voer omhoog in de aanwezigheid van vele getuigen die Hem stonden na te staren, totdat een wolk Hem aan hun gezicht onttrok. En terwijl zij standvastig omhoog keken, verschenen twee engelen aan hen en bespraken met hen wat zij hadden gezien. Spoedig daarna vervulde Hij, op de dag van het Pinksterfeest op een gedenkwaardige wijze, de belofte, die Hij aan Zijn volk had gedaan: ‘Wanneer ik wegga, zal Ik u een andere Trooster zenden, opdat Hij bij u blijve in der eeuwigheid’ (Joh 14:16). Stefánus, de eerste van Zijn discipelen, die Zijn Meester verheerlijkte in het martelaarschap, getuigde naar zijn moordenaars: “Ziet, ik zie de hemelen geopend, en den Zoon des mensen, staande ter rechterhand Gods” (Hand. 7:56). En Johannes, de geliefde discipel, wanneer hij verbannen was “op Patmos, om het Woord Gods, en om de getuigenis van Jezus Christus” (Openb.1:9), zag Hem ‘in het

midden van den troon, als een Lam, staande als geslacht.’ (Openb. 5:6). Deze zijn de bewijzen dat onze Heere in de hemel is. Deze zijn onze vertroosting op onze pelgrimsreis.

3. De noodzaak van hemelvaart

De apostel spreekt van de *noodzaak* van dit gebeuren: “Welken de hemel *moet* ontvangen.” (Hand. 3:21). Goddelijke noodzaak is een gouden keten, zich uitstrekkend van eeuwigheid tot eeuwigheid en alle gebeurtenissen in de tijd omvattend. Het bestaat uit vele schakels, die allen op elkaar steunen. Niet één van hen kan worden gebroken, zonder de sterkte van het geheel te vernietigen. De eerste schakel is in God, “eer de wereld was” (Joh.17:5), en de laatste is in de hemel, wanneer de wereld niet meer zal zijn. Christus is haar Alfa en Omega, en Christus vormt al haar tussenliggende schakels. Christus is het Begin, in de boezem van de Vader, de belofte van het eeuwig leven ontvangend, voor de grondlegging van de wereld. Christus is het Midden, in Zijn offerend bloed onze zonden verzoenend en vergeving schenkend en heiligend al diegenen, die geloven. Christus is het Einde, in de hemel pleitend op de verdienste van Zijn plaatsvervangend lijden, tussenbeide komend voor de overtreders, alle mensen naar Zichzelf toetrekend, de gebeden van Zijn volk voordragend, en hun woningen voorbereidend.

Er is een noodzaak in alles dat Christus heeft gedaan als onze Middelaar, in alles dat Hij namens ons heeft gedaan en alles dat Hij op Zich heeft genomen te doen. De noodzakelijkheid van Goddelijke liefde bewijzend, in het uitoefenen van Goddelijke genade, in het volbrengen van Goddelijke plannen, in het vervullen van Goddelijke verbonden, in het onderhouden van Goddelijke trouw, in het voldoen van Goddelijke rechtvaardigheid, in het handhaven van Goddelijke heiligheid en in het vertonen van Goddelijk gezag.

Christus voelde deze noodzaak toen Hij onder ons verbleef, verklaarde dit aan Zijn discipelen en erkende dit aan de Vader in het folterend lijden in de hof. Zie Hem worstelen in gebed, met hevig geweend en tranen: “Vader, verlos Mij uit deze ure!” (Joh.12:27), “laat dezen drinkbeker van Mij voorbijgaan!” (Matt. 26:39). Nu leest de Vader Hem Zijn verbondsverplichting voor, die Hij tekende en verzegelde met Zijn eigen hand van voor de grondlegging der wereld. Christus, als het roemrijke Slachtoffer antwoord dan: “Uw wil geschiede” (Matth.26:42). “Maar hierom ben Ik in deze ure gekomen” (Joh.12:27). ‘Ik zal de beker drinken, die Gij hebt gemengd, en niet enig droesem van haar zal overblijven voor Mijn volk. Ik zal gaan door de naderende vreselijke nacht, onder de verbergingen van Uw aangezicht, de vloek wegdragend van Mijn geliefden.’ Van nu aan is berouw verborgen voor Mijn ogen! Nu, op Zijn knieën, leest Hij de verbondsverplichtingen van de Vader en voegt eraan toe: “Ik heb U verheerlijkt op de aarde; Ik heb voleindigd het werk, dat Gij Mij gegeven hebt om te doen; En nu verheerlijk Mij (volgens Uw belofte), Gij Vader, bij Uzelven, met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was. (Joh. 17:4-5). Vader, Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt; opdat zij Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen. (Joh.17:24). Zij waren Uw, en Gij hebt Mij dezelve gegeven” (Joh.17:6), op voorwaarde dat Ik Mijn ziel zou uitstorten tot de dood. Gij had hun, door Mijn rechtvaardigheid en verdienstelijke offerande, het hemels koninkrijk toegezegd, welke Ik nu namens hun opeis. Vader, verheerlijk Mijn volk met Hem, Die Gij liefhad, voor de grondlegging der wereld!

De tussentreding van Christus voor Zijn heiligen begon op aarde en wordt voortgezet in de hemel. Dit is ons vertrouwen en vreugde in ons reizen door de wildernis. Wij weten dat onze Jozua is overgegaan in het land van onze erfenis, waar Hij een plaats voorbereidt van bewoning voor Israël. Want het is Zijn wil dat allen, die Hij heeft verlost, voor eeuwig met Hem zullen zijn.

4. De voltooiing van hemelvaart

De tekst van onze overdenking spreekt van *de periode*, wanneer de grote plannen van de Hemelvaart van onze Heere volledig vervuld zullen zijn: “tot de tijden der wederoprichting aller dingen.” De hier genoemde periode is “de bedeling van de volheid der tijden.” (Efeze 1:10), wanneer “de volheid der heidenen zal ingegaan zijn” (Rom. 11:25) en “de verstrooiden uit Juda” (Jes.11:12) op hun plaats zullen worden teruggebracht. De tijd wanneer Christus in Zichzelf alle dingen in hemel en op aarde zal bijeenvergaderen. De tijd dat Hij Zijn vijanden ten val zal brengen, Zijn eeuwigdurend Koninkrijk zal oprichten, het zuchtend schepsel zal verlossen van haar dienstbaarheid, Zijn volk in Zichzelf zal verheerlijken, de duivel met zijn engelen in de hel zal gevangen zetten en Hij al diegenen zal straffen met Zijn totale afwezigheid die het Evangelie niet gehoorzaam zijn geweest.

Het grote werk van verlossing en alle gebeurtenissen in de tijd zijn slechts *voorbereiding tot deze roemrijke volkomenheid*. Het werd beloofd in Eden en de belofte werd vernieuwd en uitgebreid tot Abraham, tot Izaäk en tot Jakob. Het werd liefelijk beschreven in de Psalmen van Israël (2 Sam. 23:1) en in prachtige oosterse beelden door de profeet Jesaja, als ook door al de profeten, sinds het begin van de wereld. Christus kwam in de wereld om de weg voor Zijn toekomstige triomf voor te bereiden. Om op Golgotha de ‘voornaamste¹ hoeksteen’ (Efeze 2:20) van de tempel te leggen, welke zal worden afgemaakt bij het einde der tijden en zal voortduren tot in alle eeuwigheid.

Christus begon de grote wederoprichting (Hand. 3:21). Hij kocht Zijn volk vrij met een prijs en gaf hen een onderpand van wederoprichting door kracht. Hij overwon de zonde, schafte het Levitische priesterschap af en verslond alle zinnebeelden en schaduwen in Zichzelf. Hij zond de beesten naar huis, wierp alle altaren omver en smoorde het heilige vuur. En, op het gewijde altaar van Zijn eigen Goddelijkheid offerde Hij Zijn eigen zondeloze mensheid, Welke werd verteerd door vuur van de hemel. Hij verwijderde de zetel van de regering van de berg Sion in Jeruzalem naar Sions’ berg hierboven, waar hij zit als ‘priester op Zijn troon’ (Zach.6:13), de hemel en aarde tezamen trekkend en ‘een verbond des vredes tussen hen beiden oprichtend.’ (Ezech. 37:26). Gezegend zij God! Wij kunnen nu gaan tot Jezus, de Middelaar; voorbijgaand aan miljoenen engelen en al de geesten van rechtvaardige mensen, die *door Hem* volmaakt zijn geschapen. Opdat wij ‘komen tot het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan Abel.’ (Hebr. 12:24).

Wij kijken uit naar die gezegende dag, wanneer ‘dit Evangelie des Koninkrijks’ (Matth. 24:14) in het algemeen overheersend zal zijn. ‘En allen zullen den Heere kennen, van den kleine onder hen tot de grote onder hen.’ (Hebr. 8:11). Wanneer er zal zijn “een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, in dewelke gerechtigheid woont” (2 Petr. 3:13). Wanneer beide de politieke en de morele aspecten van onze wereld zullen worden veranderd, en er een gelukkiger staat of dingen zal bestaan dan men ooit tevoren gekend heeft. Wanneer de pestilentie, de hongersnood en het zwaard zullen ophouden met vernielen. Wanneer ‘de heiligen der hoge plaatsen het Rijk zullen bezitten’ (Daniël 7:18), in ‘gerustheid en zekerheid tot in eeuwigheid’ (Jes. 32:17). Daarna zal het einde zijn, wanneer Immanuël ‘op dezen berg het bewindsel des aangezichts zal verslinden, waarmede alle volken bewonden zijn, en het deksel, waarmede alle natiën bedekt zijn, en Hij zal den dood verslinden tot overwinning!’ (Jes. 25:7-8).

Maar wat zal het u baten, van dit roemrijk herstel te horen, wanneer u geen deelgenoot bent van haar weldaden bij aanvang en wanneer u niet welgelukzalig geïnteresseerd bent in haar voleinding? Is het alreeds begonnen in uw eigen hart? Bent u wedergebracht tot God in Christus? Hebt u een plaats in Zijn huis en een naam te midden van Zijn volk? Lopen uw voeten de weg van Zijn geboden en zijn uw handen ijverig om Zijn werk te doen? Indien niet, “dat het de ure is, dat wij nu uit den slaap opwaken.” (Rom. 13:11). “Bekeert u, en geloof het Evangelie!” (Mark. 1:15). “De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechte man zijn gedachten; en hij bekere zich tot den HEERE, zo zal Hij Zich Zijner ontfermen, en tot onzen God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk.” (Jes. 55:7). Amen.

¹ Naar de Engelse vertaling; Stat. Vert. geeft: ‘uiterste Hoeksteen’